

DE SKRIKANDE KVINNORNA PÅ SAN ANTONIO

En av Fredrik Lindbergs favoritresmål var ön San Antonio i Milotauriska arkipelagen. Det är en ö med kanske 20 000 innevånare, med en liten trevlig stad, Antoniero, härlig natur över hela ön, dalar, små berg och kullar, kossor, får, blommor, akaciaträd, små dammiga grusvägar, sol, bad, trevliga människor, god mat, ja i stort sett ett paradiset. Fredrik hade varit här ett flertal gånger och han längtade alltid tillbaks. Nu var han här för, tja, kanske tionde gången. Han bodde på sitt favorithotell Gran Antoniero i öns största, men lilla stad. Hotellet hade tio rum ungefär, små, trevliga rum, enkla, men det dög verkligen. Ägaren stod för en god frukost på morgnarna med nybakat bröd, sallad, kallt fårkött, färska ägg. Mmm. Oj, vad Fredrik trivdes där.

På dagarna brukade han gå ner till hamnen och se på livet där, fiskarena, som kommit in på de små båtarna med nattens fångst, barn som sprang omkring och lekte, männen som satt vid kaféerna och pratade, dåsade och ja, gjorde ingenting, kvinnor som sålde olika produkter på marknaden, souvenirer, hushållsgrejer, tyg, kläder, skor,

radioapparater och mobiltelefoner. Ja, på hamnmarknaden i Antoniero kunde man få tag i allt. Han hejade på många av de som bodde i den lilla staden när han gick förbi dem, han hade ju varit där så många gånger. Till lunch satte han sig vid en av de små restaurangerna eller vid någon av kaféerna och åt en god sallad med ett glas kallt, härligt öl, ett öl som gjordes på en annan av de Milotauriska öarna. Ja, det var ett paradiset, lugnt, skönt, varmt och härligt. Fredrik njöt.

Ett märkligt fenomen som San Antonio var känt för var öns skrikande kvinnor. Sedan urminnes tid, som man säger, hade kvinnorna på ön kommunicerat genom att skrika till varandra över dalar och berg. Ungefär som stintorna förr i tiden ropade på kor i fåbodarna. Det hördes på över en caccia. En caccia var fem kilometer ungefär. Otroligt. Hur kunde dessa kvinnor skrika så högt och så tydligt eftersom skrikandet innehöll budskap. Tjocka matronor, små tunna kvinnor, fina damer och till och med små tonårsflickor skrek, och hade enorma röster. Och de skrek på ett sådant sätt att rösten inte blev förstörd. Man hörde sällan en hes skrikande kvinna på San Antonio. Och skrikandet fortsatte även nu i mobiltelefonernas tid.

Fredrik brukade då och då cykla ut på landsbygden när han var på ön. Det var inte så långt till den från den lilla staden, passera sista huset och där var den. Det var härligt och skönt, med sparsamt trafikerade små grusvägar, en del backar upp. Och ner. Han kunde sätta sig under ett träd och titta ut över dalen, en pastoral bygd, skulle en poet ha sagt. Hotellägaren hade försett honom med ett krus med vin, lite ost och någon frukt. Så kunde han sitta och njuta i timtal. Dåsa. Njuta.

Och mycket riktigt, det brukade inte dröja länge, så hörde han det typiska skrikande från San Antonios kvinnor. Han såg dem inte, men han hörde dem. Ohh, så mäktigt. Undrar vad de pratar om, eller skriker om. Om man inte visste om det, vilket ju alla gjorde, hade man nog blivit rädd, som om det var något vilddjur i knipa eller ett skadat djur, eller ett rasande ofattbart odjur. Fredrik kunde ju inte säga att han njöt av det. Men det var märkligt, mäktigt och imponerande. Så hade kvinnorna skrikat i långa tider.

Männen på ön var tysta. En del skakade på huvudet och menade att man ska inte låta så. Det kan inte vara bra. Det kan locka fram något hemskt. Kvinnorna skrattade bara åt dem. De hade hemliga budskap till varandra. Hihi. Tss, tss, sa männen. Tss, tss.

Skrikandet brukade hålla på en fem-tio minuter. Sedan måste de väl vila, kan man tro. Nu när Fredrik satt under trädet, hade druckit vinet, ätit frukten och osten, så nästan somnade han. Han dåsade i värmen. Insekterna surrade, det hördes några bråkanden från betande får i närheten. Mmm, ja, ett paradiset.

Med ett ryck vaknade Fredrik ur sin slummer. Sovit hade han inte, bara dåsat. Det var någonting i luften. Det kanske skulle bli åska innan

kvällen. Det var inte så ovanligt i hettan. Det som väckte honom var skrikandet från kvinnorna på San Antonio igen. Som vanligt. Men det var liksom en annan ton, dovre, som lite skrämt, skärrat och nästan ångestfyllt. Nu kunde han mer förstå männen som hade tss-at. Men jag är väl fortfarande lite trött, tänkte han. Fredrik började få huvudvärk. Skrikandet fortsatte. Nu hade det hållit på i över tjugo minuter. Det var ovanligt. Det brukade sluta efter en tio minuter. Men det var väl något viktigt, som måste sägas, eller skrikas. Skrikandet fortsatte. Tog det aldrig slut..?

Fredrik märkte det först bara som en lätt darrning i marken, fåren tystnade, insekterna slutade surra, den ljumma vinden upphörde. Är det en jordbävning på gång, tänkte Fredrik. Jordbävningar inträffade då och då i Milotaurierna. Marken skakade nu, och det mer och mer. Löven föll av trädet han satt under. Fåren började springa omkring och bräka högljutt. Han ställde sig upp. Nu var han riktigt rädd. Vad är det här?

Staketet runt hagarna föll ihop, djupa slukhål runt omkring honom gjorde att jord, gräs, träd, buskar och till och med några får föll ner och försvann. Kvinnornas skrikande övergick i vrål, avgrundsvrål. Han höll för öronen. Men det hjälpte inte. Vrålet trängde genom händerna. De darrade och skakade. Han kände det som om kroppen höll på att slitas itu. Han kunde inte tänka. Han ville inte leva. Han hade dödsångest. Sluta. Få det att sluta.

Då såg han det. Över dalen kom det. Det var odjuret. Odjuret som männen varnat för. Odjuret växte och slukade allt i dalen. Det var på väg mot Fredrik. Han ville springa. Men han kunde inte. Och det hade inte hjälpt. Han såg odjuret i ansiktet. Det var ett odjur, ett verkligt odjur. Och det var ondska.

Just som han skulle...